



FELICIA KINGSLEY

Η χαμένη

ερωμένη του

Σαίξπηρ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΜΑΡΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

 **ΜΙΝΩΑΣ**
ΕΚΔΟΣΕΙΣ



Παρόν



Από τους άγιους στον παράδεισο προτιμώ τους διάβολους στην κόλαση. Οι άγιοι σε προστατεύουν στα καλά, οι διάβολοι σε σώζουν όταν είσαι χωμένος στα σκατά.

Κι εγώ ήμουν χωμένος στα σκατά ως τον λαιμό κι ακόμα παραπάνω.

Μέχρι πριν από έναν μήνα ήμουν φυλακή, εκτίοντας μια ποινή που θα μου ρουφούσε τη μισή ζωή, ενώ σήμερα κάθομαι στο τραπεζάκι ενός τεϊοποτείου στην οδό Καπουτσίνων, στην Άνω Πόλη του Λουξεμβούργου.

Ένα μεγάλο δουκάτο σφηνωμένο ανάμεσα στη Γαλλία, στο Βέλγιο και στη Γερμανία, ούτε καν τρεις χιλιάδες τετραγωνικά χιλιόμετρα γης που φρουρούν τα περιουσιακά στοιχεία περισσότερων από διακόσια πενήντα δισεκατομμυριούχων από όλο τον κόσμο και φορολογική έδρα περισσότερων από εκατόν σαράντα δύο χιλιάδων εταιρειών.

Μου αρέσουν οι αριθμοί, ειδικά αυτοί.

«Το τσάι σας, μεσιέ». Μια χαμογελαστή νεαρή σερβιτόρα μού φέρνει την παραγγελία μου. «Και το γάλα».

«Όχι γάλα, ευχαριστώ».

«Νόμιζα ότι εσείς οι Άγγλοι βάζετε πάντα γάλα στο τσάι σας» παρατηρεί με περιέργεια. Φαίνεται γλυκιά και είναι πάνω κάτω στην ηλικία μου.

«Στα ινδικά τσάγια, τα μαύρα, όπως το Assam ή το Darjeeling, για να σβήνει την απάδα που οφείλεται στην έντονη οξείδωση. Αυτό εδώ» εξηγώ γυρίζοντας το κουτάλακι στο φλιτζάνι «είναι πράσινο. Όπως τα περισσότερα κινέζικα τσάγια».

«Ζάχαρη;»

«Το προτιμώ χωρίς».

«Μπισκότα βουτύρου; Τα φτιάχνει το καλύτερο ζαχαροπλαστείο της πόλης».

«Είμαι εντάξει, ευχαριστώ».

«Έχε υπόψη ότι τα μπισκότα περιλαμβάνονται έτσι κι αλλιώς στην παραγγελία» μου υποδεικνύει ο Ζιλ καθώς έρχεται προς το μέρος μου και κάθεται στη μικρή πολυθρόνα δίπλα στη δική μου. «Έναν ντεκαφεϊνέ για μένα, ευχαριστώ».

«Άργησες» του επισημαίνω.

«Με τους σημαντικούς πελάτες δεν υπάρχουν χρονοδιαγράμματα, μένεις όσο σε χρειάζονται».

«Τότε δεν είμαι σημαντικός πελάτης» διαπιστώνω.

«Εσύ δεν είσαι πελάτης».

«Και τι είμαι;»

«Ο “ανιψιός” ενός φίλου. Μην κάνεις οικονομία στις απολαύσεις της ζωής» με μαλώνει κι έπειτα στρέφεται ξανά στη σερβιτόρα που έχει επιστρέψει με τον καφέ του. «Φέρτε μας κι αυτά τα μπισκότα, σας παρακαλώ».

«Δεν κάνω οικονομία» αντιτείνω. «Ξέρεις γιατί έπεσε η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία; Επειδή, όταν προσάρτησαν τα βασίλεια της Μέσης Ανατολής, τα στρατεύματα κοίταξαν τη βολή τους και οι άντρες μαλθάκεψαν».

Ο Ζιλ γελάει. «Μια αυτοκρατορία που συντρίφτηκε από ένα τούρκικο λουτρό».

«Λίγο ως πολύ, ναι» απαντώ σοβαρά.

«Είσαι νέος για να επιβάλλεις στον εαυτό σου τόσο αυστηρούς κανόνες ζωής. Πόσων χρονών είσαι;»

«Είκοσι έξι».

«Αργά ή γρήγορα θα χαλαρώσεις και θα απολαύσεις τις πολυτέλειες».

«Μάλλον αργά παρά γρήγορα. Δεν περιφρονώ τις πολυτέλειες –όποιος το κάνει είναι υποκριτής–, αλλά προσπαθώ να μην τις συνηθίσω. Η άνεση σε κάνει τεμπέλη και, άπαξ και πάρεις μια γεύση της, δεν είσαι ποτέ έτοιμος να τη χάσεις».

«Σε κάθε περίπτωση, δεν θα έχεις πολύ χρόνο να απολαύσεις την ελευθερία που μόλις ξαναβρήκες. Με το που κοινοποιήθηκε η “λίστα”, εμφανίστηκαν τα ονόματα. Έχω ήδη να σου δώσω έναν μεγάλο κατάλογο για “πραγματογνωμοσύνες”».

«Αυτά είναι καλά νέα» σχολιάζω πάνω από το χείλος του φλιτζανιού μου.

«Αρχής γενομένης με έναν από τους πιο φιλόδοξους συλλέκτες στο Ηνωμένο Βασίλειο. Τον Άλαστορ Λόκριτζ. Σε περιμένει αύριο το απόγευμα στο κτήμα του στο Ανγκλσέι».

«Περί τίνος πρόκειται; Πίνακες ζωγραφικής; Κοσμήματα;»

«Αυτές τις λεπτομέρειες δεν μου τις λένε ποτέ».

«Δεν είναι λεπτομέρειες».

«Ένα από τα πρώτα πράγματα που πρέπει να μάθεις γι' αυτή τη δουλειά είναι ότι όσο λιγότερες πληροφορίες κοινολογούνται, τόσο το καλύτερο. Το τι κάνεις και πώς το κάνεις δεν με αφορά, εγώ είμαι ένας απλός θεματοφύλακας, το μόνο που με ενδιαφέρει είναι να ξέρω από ποιον και πότε έρχονται τα χρήματα των παραγγελιών σου».

«Και το ποσοστό σου» προσθέτω.

«Είναι το τίμημα της σιωπής, Νικ».

«Ελήφθη».

«Είσαι ενθουσιασμένος που επιστρέφεις στη Γηραιά Αλβιόνα;»

«Δεν πίστευα ότι θα την ξανάβλεπα ποτέ».

«Οι πιο στενοί “φίλοι” του Χοσέ είναι από εκεί, θα δώσεις πολλές φορές τους χαιρετισμούς σου στην Αυτού Μεγαλειότητα».

«Θα εξετάσω το ενδεχόμενο να ψάξω για ένα διαμέρισμα εκεί. Πάντα μου άρεσε η εξοχή του Σάσεξ» αστειεύομαι.

«Τα φαντάσματα σαν εσένα δεν έχουν σπίτια, ούτε εκεί ούτε πουθενά αλλού» ανταπαντά ο Ζιλ χωρίς να αντιληφθεί την ειρωνεία μου. «Δεν υπάρχουν, δεν αφήνεις ίχνη, πόσο μάλλον ένα θυροτηλέφωνο με το όνομά σου».

«Μου το είπε και ο Χοσέ αυτό».

«Τότε να το θυμάσαι». Σηκώνεται και αφήνει δύο χαρτονομίσματα στο τραπέζι. «Είσαι έτοιμος να κερδίσεις το πρώτο σου εκατομμύριο;»

«Δεν βλέπω την ώρα». Σηκώνομαι κι εγώ και τον ακολουθώ έξω.

«Νομίζω ότι η σερβιτόρα μόλις σε χαιρέτησε».

«Την είδα». Μου έγνεψε με το κεφάλι, για να μου κουνήσει κατόπιν ντροπαλά το χέρι.

«Συγκαταλέγονται και οι γυναίκες στις απολαύσεις που συνήθως αρνείσαι στον εαυτό σου;»

Ένα δευτερόλεπτο προτού βγω από το μαγαζί, γυρίζω προς το μέρος της και της ανταποδίδω τον χαιρετισμό με ένα χαμόγελο. «Όλοι οι κανόνες, Ζιλ, έχουν εξαιρέσεις».



Παρελθόν

Ο Χοσέ Φαρίας είναι ένας από τους μεγαλύτερους σε ηλικία κρατούμενους, αλλά, παρ' όλα αυτά, το μυαλό του είναι πιο κοφτερό απ' ό,τι όλων των νεαρών μαζί.

Τον σέβονται απαξάπαντες και νομίζω ότι μερικοί μέχρι και που τον φοβούνται.

Κανείς δεν έχει την παραμικρή ιδέα για τον λόγο που βρίσκεται στη φυλακή, το μόνο που είναι γνωστό είναι ότι είναι ιησουίτης ιερέας, μιλάει λίγο και μόνο όταν είναι απαραίτητο.

Όσο καιρό είμαι μέσα, δεν μου έχει απευθύνει ποτέ τον λόγο. Έχω πιάσει αρκετές φορές το αινιγματικό βλέμμα του καρφωμένο πάνω μου. Με παρακολουθεί, αλλά δεν έχω καταλάβει γιατί.

Ο μοναδικός μου σκοπός είναι να επιβιώσω χωρίς να τρελαθώ μέσα στους τοίχους της φυλακής· η υπόσχεση να βγω έξω σε σχεδόν τριάντα χρόνια μοιάζει μακρινή και ξεθωριασμένη και ο αυτεπάγγελτος δικηγόρος μου δεν νομίζω ότι έχει καν μπει στον κόπο να κινησει διαδικασία

έκδοσης από τις ΗΠΑ στην Αγγλία, εν μέρει επειδή δεν πληρώνεται αρκετά και εν μέρει επειδή έτσι κι αλλιώς δεν έχω κανέναν που να με θέλει στην πατρίδα. Προς το παρόν, με το «σχεδόν πτυχίο» μου στην ιστορία της τέχνης γεμίζω τις μέρες μου, που είναι όλες ίδιες, κάνοντας μαθήματα σε κρατούμενους με σχολικά ελλείμματα.

Όχι ότι προσφέρθηκα εθελοντικά, αλλά δεν είχα και πολλές επιλογές.

Γραμματική, ιστορία, γεωγραφία, στοιχειώδη μαθηματικά, διδάσκω τα πάντα, παρόλο που «η τάξη μου», αν μπορούμε να την πούμε έτσι, δεν έχει την παραμικρή όρεξη να με ακούσει. Είναι κυρίως απασχολημένοι με το να βρίσκουν συνεχώς νέους τρόπους να με εκφοβίζουν για τη βρετανική προφορά μου, ή τη στάση του σώματός μου, ή τις λέξεις που χρησιμοποιώ και δεν γνωρίζουν...

Αλλά δεν χρειάζεται καν να πω κάτι τη στιγμή που θα τους γυρίσω την πλάτη για να γράψω στον πίνακα, γίνομαι ο ανθρώπινος στόχος για μασημένες μπάλες χαρτιού, στην καλύτερη περίπτωση.

Τα μαθήματα γίνονται στη βιβλιοθήκη της φυλακής, με την εύρυθμη λειτουργία της οποίας ασχολείται ακριβώς ο Φαρίας.

Είναι ώρα ιστορίας και μιλάω για τη βύθιση των πλοίων με το τσάι στο λιμάνι της Βοστώνης, που έδωσε το έναυσμα για το ξέσπασμα της Αμερικανικής Επανάστασης, όταν το Τείχος –ένας κολοσσός δύο μέτρα και εκατόν τριάντα κιλά– αρχίζει να τραγουδάει μια δική του, προσωπική, όπως επίσης χυδαία, εκδοχή του «God Save the Queen» με ρεψίματα. Εκείνη τη στιγμή ο Φαρίας σηκώνεται από την

καρέκλα του επιστάτη και σέρνεται πίσω από την πλάτη του Τείχους; προσποιούμενος ότι τον συγχαίρει με μια χειραψία, τον κάνει να μουγκαθεί.

«Το ήξερες, Ευγένιε» αρχίζει ο Φαρίας, προσφωνώντας το Τείχος με το βαφτιστικό του όνομα «ότι ανάμεσα στον επιφανειακό κλάδο του ωλένιου νεύρου και τον παλαμιαίο βραχύ μυ υπάρχει ένα σημείο που, αν το πιέσεις με τον κατάλληλο τρόπο, μπορεί να σου προκαλέσει παράλυση στις φωνητικές χορδές;»

Το Τείχος, πανικόβλητο, πασχίζει μάταια να βγάλει ήχους.

«Όχι, δεν το ήξερες, γιατί είσαι αδαής σαν σακί κοπριάς. Αισθάνεσαι ανώτερος, ναι, γελοιοποιώντας όποιον προσπαθεί να σου φυτέψει δυο στοιχειώδεις γνώσεις στον ζαρωμένο εγκέφαλό σου; Λοιπόν, αυτό είναι απλώς μια προειδοποίηση, αλλά αν ποτέ αντιληφθώ ότι κάποιος από εσάς, μέσα ή έξω από εδώ, τόλμησε να βασανίσει ξανά τον μικρό...» –κατ' αυτόν, τα είκοσι δύο μου χρόνια με κατάτασσούν ακόμη στην κατηγορία «μικρός»– «... θα ανακαλύψει τι άλλο μπορώ να παραλύσω με μια χειραψία. Και δεν θα είναι οι φωνητικές χορδές».

Συνεχίζω το μάθημα χωρίς να ακούγεται ούτε κιχ στη βιβλιοθήκη και με όλη την τάξη να κρατάει μέχρι και σημειώσεις. Έπειτα, μόλις τελειώνω, με πλησιάζει ο Φαρίας.

«Χαραμίζεσαι εδώ μέσα».

«Καλύτερα από την τραπεζαρία ή το πλυντήριο» του απαντώ, καθαρίζοντας τον πίνακα και μαζεύοντας τα βιβλία ανάμεσα στα θρανία, που και τα δύο είναι καλυμμένα με άσεμνες μουτζούρες χαραγμένες με μολύβι.

«Εννοώ στη φυλακή».

«Ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια, αλλά σύμφωνα με τον δικαστή μου αξίζει» ξεφυσάω, τρίβοντας προσηλωμένα με ένα βρεγμένο πανί την επιφάνεια του πρώτου θρανίου για να σβήσω ένα στιλιζαρισμένο πέος που εκσπερματίζει.

«Μπορώ να σε μάθω πολλά πράγματα».

«Να παραλύω φωνητικές χορδές;»

«Και αυτό, αν θέλεις». Ο Φαρίας, καμπουριασμένος, ασπρομάλλης και κουτσός, εξακολουθεί να με ακολουθεί.

«Κυρίως για τα έργα τέχνης».

«Τα έχω ήδη μελετήσει. Μπορώ να τα αναλύω, να τα καταγράφω, ακόμα και να τα αποκαθιστώ, αν χρειαστεί».

«Ακόμα και να τα κλέβεις;»

Γυρίζω να τον κοιτάξω εμβρόντητος. «Να τα κλέβω;»

«Μικρέ, ακούς ή πρέπει να ελέγξεις την ακοή σου;»

«Ακούω, ακούω, Φαρίας. Αλλά δεν φιλοδοξώ να κλέψω την Τζοκόντα από το Λούβρο».

«Για σένα, είμαι απλώς ο Χοσέ. Και εν πάση περιπτώσει, δεν λέω να τα κλέβεις από τα μουσεία, δεν κλέβεις από τα μουσεία, ό,τι υπάρχει στα μουσεία ανήκει σε όλους, αλλά υπάρχουν ακόμα εκατομμύρια, ίσως δισεκατομμύρια τεχνουργήματα που με την πάροδο του χρόνου θεωρήθηκαν χαμένα, ξεχάστηκαν ή ίσως κατέληξαν σε λάθος χέρια. Υπάρχουν άτομα διατεθειμένα να πληρώσουν μια περιουσία σε όσους είναι σε θέση να τα βρουν, και δεν έχουν όλοι τις απαραίτητες ικανότητες».

«Και γιατί μου τα λέτε αυτά;»

«Επειδή εσύ τις κατέχεις».

«Δεν ξέρω από πού το καταλάβατε αυτό, πάντως ευχαριστώ για το κομπλιμέντο» ανταπαντώ απογοητευμένος.

«Όμως παραβλέπετε μια απειροελάχιστη λεπτομέρεια: για να κλέψεις έργα τέχνης πρέπει να είσαι εκεί έξω, ελεύθερος, ενώ εγώ, όπως κι εσείς, είμαι κλεισμένος εδώ μέσα. Για άλλα τριάντα χρόνια».

«Αυτή είναι μια λεπτομέρεια με την οποία θα ασχοληθούμε εν ευθέτω χρόνω» μου απαντά, χωρίς να τον αγγίζουν οι αντιρρήσεις μου. «Τώρα, θέλεις να ακούσεις τι έχω να σου πω ή προτιμάς να περάσεις το υπόλοιπο της ποινής σου μαθαίνοντας σε αναλφάβητους πώς να γράφουν;»

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΔΟΞΟΣ ΚΛΕΦΤΗΣ
ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΥΣΤΙΚΟΠΑΘΗΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ
ΔΙΕΚΔΙΚΟΥΝ ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟ
ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ

Ο Νικ Μοντεκρίστο έχει ήδη ζήσει εννέα ζωές. Αφού δραπετεύει από τη φυλακή, αποκτά νέα ταυτότητα ως κλέφτης έργων τέχνης. Η ευφυΐα και η γοητεία του τον κάνουν έναν από τους πιο περιζήτητους στον χώρο.

Ο πρώτος πελάτης του είναι ένας Άγγλος συλλέκτης σπάνιων βιβλίων. Θα πρέπει να ανακτήσει για λογαριασμό του ένα από τα πολυπόθητα αντίτυπα του *First Folio* του Σαίξπηρ, που, χρόνια πριν, του είχε κλέψει με δόλο ένας βαρόνος-αντίπαλός του. Ο Νικ έχει ένα λεπτομερές σχέδιο, μόνο που δεν έχει υπολογίσει την εμφάνιση της Αντζέλικα, μιας απροσδόκητης διεκδικήτριας της κληρονομιάς.

Νεαρή, όμορφη και παρορμητική, είναι αποφασισμένη να πάρει ό,τι της ανήκει και να παρασύρει τον Νικ σε έναν δυσεπίλυτο γρίφο.

   
www.minoas.gr



9 786180 228724
ISBN 978-618-02-2872-4
ΚΩΔ. 35069